

NOTĂ DE FUNDAMENTARE

Pentru modificarea art. (X) din OUG 41/2022 pentru instituirea Sistemului național privind monitorizarea transporturilor rutiere de bunuri cu risc fiscal ridicat RO e-Transport

Începând cu 1 ianuarie 2023, operatorii economici care achiziționează bunuri stabilite ca fiind din categoria celor cu risc fiscal ridicat prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală supuse transportului rutier la nivel național pe drumurile publice au obligația de a înregistra transportul pe platforma RO E-Transport. Scopul declarat al reglementării este dat de necesitatea *implementării și operaționalizării unui sistem informatic de monitorizare a transporturilor de bunuri, prin interconectare cu sistemele actuale deținute de Ministerul Finanțelor (RO e-Factura și Trafic control), în scopul creșterii gradului de colectare a impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat, precum și de prevenire și combatere a comerțului ilicit de bunuri.*¹

Deși scopul declarant este unul justificat, reglementarea urmărește mai degrabă să constituie un mecanism suplimentar de supraimpozitare a agenților economici prin sancțiuni disproporționate cu fapta.

În concret, în cazul în care un agent economic omite să înregistreze un transport de bunuri calificate ca fiind cu risc fiscal pe platforma electronică RO E-transport, acesta riscă o sancțiune cu amenda sau avertisment, cu aplicarea obligatorie a sancțiunii complementare a confiscării contravalorii bunurilor transportate și nedeclarate. Sancțiunea se aplică indiferent dacă bunurile au fost înregistrate conform în contabilitate, constituie cheltuieli deductibile, au fost ulterior vândute și s-a generat profit care a fost impozitat. Din această perspectivă, găsim sancțiunea disproporționată cu scopul declarat al reglementării. În prezenta notă de fundamentare urmează să avansăm teze de neconstituționalitate ale reglementării și să susținem necesitatea intervenției legiuitorului pentru a restabili proporționalitatea regimului sancționator cu scopul reglementării.

¹ Ordonanța de Urgență 41/2022 pentru instituirea Sistemului național privind monitorizarea transporturilor rutiere de bunuri cu risc fiscal ridicat RO e-Transport și de abrogare a art. XXVIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial nr. 356/11.04.2022.

Potrivit dispozițiilor art. 5 alin. (3) din O.G. nr. 2/2001: „*Sancțiunile complementare sunt: a) confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții; b) suspendarea sau anularea, după caz, a avizului, acordului sau a autorizației de exercitare a unei activități; c) închiderea unității; d) blocarea contului bancar; e) suspendarea activității agentului economic; f) retragerea licenței sau a avizului pentru anumite operațiuni ori pentru activități de comerț exterior, temporar sau definitiv; g) desființarea lucrărilor și aducerea terenului în starea inițială*”, iar potrivit alin. (5)-(6) din cuprinsul aceluiași articol: „*Sancțiunea stabilită trebuie să fie **proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite**. Sancțiunile complementare se aplică **în funcție de natura și de gravitatea faptei**”.*

În acord cu dispozițiile legale precitate și cu jurisprudența constantă a instanțelor naționale și europene, sancțiunea complementară a confiscării reprezintă o măsură privativă de proprietate, asprimea acesteia derivând din limitarea dreptului de proprietate privată asupra unui bun, drept fundamental recunoscut atât prin art. 44 din Constituție, cât și prin art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Sancțiunile contravenționale, principale și complementare, nu au un caracter reparator, ci unul preventiv-educativ, reprezentând o formă de constrângere juridică ce vizează, în principal, patrimoniul celui ținut responsabil de încălcarea normei contravenționale. Astfel, aplicarea acestor sancțiuni trebuie realizată cu respectarea principiilor generale prevăzute de O.G. nr. 2/2001, respectiv cu respectarea principiului legalității, proporționalității și unicității aplicării sancțiunii (*ne bis in idem*).

Adesea în practică, în situația în care se constată săvârșirea contravenției, sancțiunea aplicată este avertismentul și nu amenda, scopul urmărit de agenții constatatori fiind reprezentat de aplicarea sancțiunii complementare. Într-adevăr, potrivit dispozițiilor art. 13 alin. (2) din O.U.G. nr. 41/2022, în cazul nedeclarării în sistemul RO e-Transport a datelor referitoare la transporturile de bunuri cu risc fiscal ridicat, se dispune de drept confiscarea contravalorii bunurilor nedeclarate, însă, aceste prevederi sunt atenuate de prevederile art. 5 alin. (5) din O.G. nr. 2/2001 prin care se atestă faptul că sancțiunea contravențională trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, aceleași concluzii putând fi extrase și din conținutul prevederilor art. 21 alin. (3) al aceluiași act normativ.

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 6 noiembrie 2008, pronunțată în cauza Ismayilov c. Rusiei, a statuat în parag. 34, faptul că „*instanța trebuie să asigure un raport rezonabil de proporționalitate între confiscare, ca modalitate de*

asigurare a interesului general, și protecția dreptului persoanei acuzate de a se folosi de bunurile sale, pentru a evita să impună o sarcină individuală excesivă”.

Astfel, prin raportare la dispozițiile dreptului comun în materie contravențională, dar și prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, sancțiunea contravențională, principală și/sau complementară, trebuie să treacă prin filtrul proporționalității și oportunității al agentului constator, nefiind permisă aplicarea de drept a unei sancțiuni contravenționale, întrucât competența legiuitorului este aceea de a stabili pedepse complementare, iar aplicarea acestora, care reprezintă un proces distinct de cel de stabilire, de prevedere în norma de incriminare, nu poate reveni decât organului constator și instanței învestite cu verificarea procesului-verbal de contravenție.

În susținerea acestui argument, învederăm considerentele statuate de către Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 197 din 9 aprilie 2019, în cuprinsul parag. 31 -32, care își regăsesc aplicabilitatea *mutatis mutandis*, și în cadrul speței pendinte, respectiv:

*„(...) Principiul proporționalității este apropiat principiului oportunității, acesta din urmă fiind necesar a fi respectat în aplicarea sancțiunilor contravenționale principale și complementare în vederea atingerii scopului represiv și preventiv al sancțiunii contravenționale. Totodată, Curtea reține că aplicarea sancțiunilor contravenționale are loc cu respectarea criteriilor prevăzute de art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, referitoare la limitele sancțiunilor, respectiv proporționalitatea sancțiunii cu gradul de pericol social al faptei, ținându-se seama de împrejurările în care fapta a fost comisă, de modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit și urmarea produsă, circumstanțele personale ale contravenientului, precum și de celelalte date înscrise în procesul-verbal de constatare și sancționare. Cu alte cuvinte, la stabilirea proporționalității sancțiunii cu gradul de pericol social al faptei, **agentul constator care aplică sancțiunea trebuie să analizeze criteriile generale prevăzute în art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și alte criterii speciale, dacă este cazul. În caz contrar, în măsura în care regula proporționalității este încălcată, instanța va adapta sancțiunea la cerințele prevăzute de lege.***

32. În aceste condiții, Curtea reține că, de principiu, proporționalitatea în aplicarea sancțiunii complementare a confiscării are în vedere natura și gravitatea faptei. Atunci când însă se întrunește conținutul constitutiv al unei contravenții, iar actul normativ impune, printr-o reglementare cu caracter imperativ, aplicarea măsurii confiscării în momentul constatării săvârșirii faptei - astfel cum prevede art. 19 alin. (13) din Legea nr. 171/2010, agentul

constatator, neavând la îndemână o marjă de apreciere, va trebui să aplice această măsură indiferent de circumstanțele faptei, **cu toate că, și în acest caz, rămâne incident principiul proporționalității sancțiunii complementare raportat la natura și gravitatea faptei.**”

De asemenea, prin parag. 50 din cuprinsul aceleași Decizii: „Legea însă trebuie să reglementeze măsura confiscării **în concordanță și cu celelalte dispoziții ale Constituției.** Și, din această perspectivă, Curtea constată că **textul de lege criticat nu reglementează criteriul de individualizare a sancțiunii complementare a confiscării mijloacelor de transport cu care sa realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală, prin raportare la natura și gravitatea faptei, respectiv condiția ca terțul proprietar al bunului confiscat să cunoască scopul folosirii bunului. Condiția ultimă își are, de altfel, temei și în respectarea principiului personalității sancțiunilor contravenționale, „confiscarea specială fiind o sancțiune preventivă cu caracter strict personal căreia nu i se aplică dispozițiile legii civile privitoare la solidaritate“ (Tribunalul Suprem, Secția penală, Decizia nr. 697/1980). Așa încât, dacă bunul confiscat nu este proprietatea contravenientului, iar terțul proprietar nu a cunoscut scopul folosirii lui, Curtea reține că măsura confiscării astfel reglementată nu are caracter proporțional, aplicarea confiscării în atare condiții fiind echivalentă cu o expropriere faptică incompatibilă cu art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.**

Mai mult, prin considerentele cuprinse în parag. 16 al Decizie nr. 492 din 2 noiembrie 2022, Curtea a statuat că „**textul de lege criticat nu asigură un just echilibru între exigențele generale ale comunității referitoare la protecția fondului forestier național și dreptul fundamental de proprietate al contravenientului, respectiv al terțului proprietar al bunului folosit în vederea săvârșirii contravenției, din această perspectivă fiind contrar atât dispozițiilor art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și prevederilor art. 44 alin. (8) din Legea fundamentală. În vederea realizării scopului ei legitim, măsura privativă de proprietate trebuie să păstreze un echilibru just între exigențele interesului general al comunității și apărarea drepturilor fundamentale ale individului, în condițiile în care proporționalitatea între mijloacele folosite și scopul vizat este impusă tocmai de necesitatea asigurării justului echilibru menționat”.**

De asemenea, prin Hotărârea din 26 februarie 2009, pronunțată în cauza Grifhorst c. Franței, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a abordat problema confiscării administrative din perspectiva unei contravenții vamale, considerând că „**sancțiunea trebuia să corespundă**

gravității încălcării constatate, și anume neîndeplinirea obligației de declarare, iar nu gravității eventualei încălcări neconstatate, în acest stadiu, corespunzătoare unei infracțiuni de spălare de bani sau de evaziune fiscală”. Prin aceeași hotărâre, Curtea a luat act de modificarea reglementării în cauză, în urma avizului motivat al Comisiei, potrivit căreia, confiscarea nu mai era automată și nu mai putea fi pronunțată decât dacă existau indicii sau motive plauzibile pentru a crede că persoana vizată comisese alte încălcări ale Codului vamal. Ca urmare a survenirii acestor modificări, Curtea a constatat că noul sistem **permite păstrarea unui just echilibru între cerințele interesului general și protecția drepturilor fundamentale ale individului**, în timp ce **un cumul al confiscării și amenzii era disproporționat față de încălcarea comisă.** În cauză, la nivel de principiu, Curtea a statuat că statele au dreptul să adopte legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa utilizarea bunurilor în conformitate cu interesul general, **însă trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat.**

Neconstituționalitatea constă în aceea că prin teza a II-a a alin. (2) din art. 13 al OUG nr. 41/2022 **se încalcă dispozițiile art. 44 alin. (8) din Constituție** întrucât contravaloarea bunurilor nedeclarate nu reprezintă bunuri destinate, folosite sau rezultate din contravenția săvârșită și **se încalcă dispozițiile art. 53 alin. (2) teza II din Constituție** întrucât măsura confiscării nu este una proporțională raportat la contravenția săvârșită, ci ar corespunde unei potențiale evaziuni sau a unei fraude fiscale, neconstatată de autoritățile de resort.

În acord cu jurisprudența constantă a Curții Constituționale, ne raliem opiniei potrivit căreia proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, însă în acord cu prevederile art. 44 alin. (9) din Constituție, aceste măsuri trebuie să vizeze **în mod exclusiv** bunurile destinate, folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni sau contravenții.

În ceea ce privește măsura confiscării dispusă din perspectiva unei contravenții, Curtea de la Strasbourg a statuat prin Hotărârea din 26 februarie 2009, pronunțată în cauza Grifhorst împotriva Franței, că sancțiunea confiscării **trebuie să corespundă gravității încălcării constatate, și anume neîndeplinirea obligației de declarare, iar nu gravității unei eventuale încălcări neconstatate, corespunzătoare unei infracțiuni de spălare de bani sau de evaziune fiscală.**

Astfel, prin raportare la cele menționate anterior, apreciem că, deși scopul adoptării OUG nr. 41/2022 a fost cel al creșterii gradului de colectare a impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat, precum și cel al prevenirii și combaterii comerțului ilicit de bunuri, respectiv al reducerii evaziunii și fraudei fiscale, sancțiunea contravențională instituită prin art. 13 alin.

(2) **privește strict obligația de declarare** a transporturilor cu risc fiscal ridicat în Sistemul RO e-Transport, sens în care cele statuate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului se aplică *mutatis mutandis* și cu privire la măsura confiscării dispuse prin prevederea criticată.

Pe cale de consecință, măsura confiscării bunurilor nedeclarate nu are ca obiect bunuri destinate, folosite sau rezultate din săvârșirea contravenției, ci privește o potențială și incertă stare de risc ce ar putea fi cauzată interesului general, astfel cum acesta este transpus în preambulul ordonanței, aspect din care rezultă, fără putință de tăgadă, **neconstituționalitatea acestei sintagme**, respectiv a măsurii complementare, prin raportare la prevederile art. 44 alin. (8) din Legea fundamentală.

În ceea ce privește neconstituționalitatea prevederilor criticate în raport cu dispozițiile art. 53 alin. (2) din Constituție, învederăm că potrivit art. 13 alin. (1) lit. a) din OUG nr. 41/2022 constituie contravenție nedeclararea în sistemul RO e-Transport a datelor referitoare la transporturile de bunuri cu risc fiscal ridicat, astfel încât acestea să poată fi identificate prin codul UIT, sancțiunile aplicabile pentru săvârșirea acesteia fiind: a) sancțiunea contravențională principală – amendă de la 10.000 de lei la 50.000 de lei în cazul persoanelor fizice și de la 20.000 de lei la 100.000 de lei în cazul persoanelor juridice; b) sancțiunea contravențională complementară – confiscarea contravalorii bunurilor nedeclarate.

Astfel, în mod imperativ, art. 13 alin. (2) din OUG nr. 41/2022 stabilește că, alături de sancțiunea principală a amenzii se aplică, *ope legis*, și sancțiunea complementară a confiscării contravalorii bunurilor nedeclarate.

Sancțiunile contravenționale, principale și complementare, nu au un caracter reparator, ci unul preventiv-educativ, reprezentând o formă de constrângere juridică ce vizează, în principal, patrimoniul celui ținut responsabil de încălcarea normei contravenționale. Astfel, aplicarea acestor sancțiuni trebuie realizată cu respectarea principiilor generale prevăzute de O.G. nr. 2/2001, respectiv cu respectarea principiului legalității, proporționalității și unicității aplicării sancțiunii (*ne bis in idem*).

Chiar dacă potrivit dispozițiilor art. 13 alin. (2) din O.U.G. nr. 41/2022, în cazul nedeclarării în sistemul RO e-Transport a datelor referitoare la transporturile de bunuri cu risc fiscal ridicat, se dispune de drept confiscarea contravalorii bunurilor nedeclarate, **aceste prevederi trebuie să fie atenuate de cele cuprinse în art. 5 alin. (5) din O.G. nr. 2/2001** prin care se atestă faptul că sancțiunea contravențională trebuie să fie proporțională cu gradul

de pericol social al faptei săvârșite, aceleași concluzii putând fi extrase și din conținutul prevederilor art. 21 alin. (3) al aceluiași act normativ.

În același sens, Curtea Constituțională a reținut în cuprinsul parag. 32 din Decizia nr. 197/2019 faptul că, chiar dacă actul normativ impune printr-o reglementare cu caracter imperativ aplicarea măsurii confiscării, și în acest caz **rămâne incident principiul proporționalității sancțiunii complementare**, raportat la natura și gravitatea faptei.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 6 noiembrie 2008, pronunțată în cauza Ismayilov c. Rusiei, a statuat în parag. 34, faptul că „*instanța trebuie să asigure un raport rezonabil de proporționalitate între confiscare, ca modalitate de asigurare a interesului general, și protecția dreptului persoanei acuzate de a se folosi de bunurile sale, pentru a evita să impună o sarcină individuală excesivă*”.

Cu toate că potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale și a Curții de la Strasbourg, măsura confiscării unor bunuri și valori, chiar dacă determină diminuarea patrimoniului celui vizat, nu încalcă *de plano* dispozițiile fundamentale ce privesc ocrotirea proprietății private, în vederea aplicării acesteia **este necesară existența unor criterii de individualizare a măsurii, în vederea realizării unui just echilibru între interesele aflate în concurs, astfel încât să fie respectată cerința constituțională statuată prin art. 53 alin. (2) din Legea fundamentală.**

Sancțiunea contravențională trebuie să treacă prin filtrul proporționalității și oportunității al agentului constatator, nefiind permisă aplicarea de drept și în mod automat a unei sancțiuni contravenționale, întrucât competența legiuitorului este aceea de a stabili pedepse complementare, iar aplicarea acestora, care reprezintă un proces distinct de cel de stabilire, de prevedere în norma de incriminare, nu poate reveni decât organului constatator și instanței investite cu verificarea procesului-verbal de contravenție.

În susținerea argumentului privitor la necesitatea existenței unor criterii de individualizare a măsurii confiscării, învederăm cele statuate prin Decizia nr. 197/2019 a Curții Constituționale în cuprinsul paragrafelor 50 – 51: „*50. Legea însă trebuie să reglementeze măsura confiscării în concordanță și cu celelalte dispoziții ale Constituției. Și, din această perspectivă, Curtea constată că textul de lege criticat nu reglementează criteriile de individualizare a sancțiunii complementare a confiscării mijloacelor de transport cu care sa realizat transportul materialelor lemnoase care nu au proveniență legală, prin raportare la natura și gravitatea faptei, respectiv condiția ca terțul proprietar al bunului confiscat să*

cunoască scopul folosirii bunului. Condiția ultimă își are, de altfel, temei și în respectarea principiului personalității sancțiunilor contravenționale, „confiscarea specială fiind o sancțiune preventivă cu caracter strict personal căreia nu i se aplică dispozițiile legii civile privitoare la solidaritate“ (Tribunalul Suprem, Secția penală, Decizia nr. 697/1980). Așa încât, dacă bunul confiscat nu este proprietatea contravenientului, iar terțul proprietar nu a cunoscut scopul folosirii lui, Curtea reține că măsura confiscării astfel reglementată nu are caracter proporțional, aplicarea confiscării în atare condiții fiind echivalentă cu o expropriere faptică incompatibilă cu art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. 51. Așadar, Curtea constată că **textul de lege criticat nu asigură un just echilibru** între exigențele generale ale comunității referitoare la protecția fondului forestier național și dreptul fundamental de proprietate al contravenientului, respectiv al terțului proprietar al bunului folosit în vederea săvârșirii contravenției, din această perspectivă fiind contrar atât dispozițiilor art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și prevederilor art. 44 alin. (8) din Legea fundamentală. În vederea realizării scopului ei legitim, măsura privativă de proprietate trebuie să păstreze un echilibru just între exigențele interesului general al comunității și apărarea drepturilor fundamentale ale individului (Decizia nr. 200 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 12 mai 2005), în condițiile în care proporționalitatea între mijloacele folosite și scopul vizat este impusă tocmai de necesitatea asigurării justului echilibru menționat.”

Prin Hotărârea din 26 februarie 2009, pronunțată în cauza Grifhorst împotriva Franței, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „este de acord cu abordare Comisiei Europene care, prin avizul său motivat din luna iulie a anului 2001, a subliniat că sancțiunea trebuie să corespundă gravității încălcării constatate, și anume neîndeplinirea obligației de declarare, iar nu gravității eventuale nerespectări, în această etapă, a unei infracțiuni de spălare de bani sau de evaziune fiscală”. Mai mult, prin aceeași hotărâre, Curtea a statuat la nivel de principiu faptul că statele au dreptul să adopte legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa utilizarea bunurilor în conformitate cu interesul general, însă trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat.

Nu în ultimul rând, în ceea ce privește necesitatea respectării proporționalității sancțiunii contravenționale complementare a confiscării cu fapta săvârșită, amintim cele statuate de Curte în Decizia nr. 661 din 2007:

*„Parlamentul nu își poate exercita competența de stabilire a caracterului contravențional al unor fapte contrare ordinii publice, drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor decât cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Constituție. Ca urmare, legiuitorul trebuie să se asigure că prin regulile și sancțiunile astfel instituite **nu sunt încălcate drepturile fundamentale ale cetățenilor**, de care aceștia beneficiază potrivit principiului universalității, consacrat de art. 15 alin. (1) din Constituție. De asemenea, în situația restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, justificată de imperativul apărării valorilor mai sus menționate, **măsura adoptată trebuie să respecte condițiile expres prevăzute de art. 53 alin. (2) teza a doua din Legea fundamentală**, respectiv: să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”*

Reglementarea este deficitară nu doar din perspectiva necorelării normei juridice cu realitatea socială ci și prin fraudarea scopului acesteia și transformarea normei într-un instrument artificial de colectare de venituri la bugetul de stat în detrimentul agenților economici care respectă disciplina financiară. Sancțiunea complementară a confiscării prin echivalent poate fi aplicată în fapt doar după o verificare a identității între bunurile declarate vamal și cele înregistrate în contabilitate. Adică acei agenți economici care înregistrează complet și conform bunurile achiziționate poartă riscul de a plăti contravaloarea mărfii achiziționate (și nu a marjei de profit) pentru un aspect de formă (neînregistrarea produselor cu risc fiscal pe platforma RO E-Transport). Legiuitorul a reușit să dărâme o altă piatră de fundație a construcției fiscale, prevalența fondului asupra formei.

Din perspectiva constituționalității intrinseci, având în vedere maniera de redactare a prevederilor art. 13 alin. (2), teza a II-a din OUG nr. 41/2022, în sensul instituirii de drept a sancțiunii complementare a confiscării contravalorii bunurilor nedeclarete, în lipsa stabilirii unor criterii de individualizare care să permită respectarea principiului proporționalității instituit atât prin dispozițiile Legii fundamentale, cât și prin normele ce reprezintă dreptul comun în materia contravențiilor, apreciem că textul de lege criticat nu asigură un just echilibru între exigențele generale referitoare la reducerea evaziunii și fraudei fiscale și dreptul fundamental de proprietate al contravenientului, fiind contrar atât dispozițiilor art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenție, cât și prevederilor art. 44 alin. (8) și art. 53 alin. (2) teza II din Constituție, sens în care se impune constatarea neconstituționalității prevederii antementionate.

Senator

Bob Virgil Marius

